

Életkép

egy héten hatszor
félórán át
munkába menet
arról álmodik
egyszer
ugyanezen úton
gépfegyvert húz majd maga után
és fölényesen
visszavonhatatlanul
azzal köszön majd
én mondja véleményét
nig fal is áll
az értelmetlen irodából
s a végén mindig
mosolyogva hajol meg kicsit
az osztályvezetőnek
ahogy a könyvelésbe beér

Vándor

Ha az utak visszatérnek is
aki vándorol soha
az ismétlődés boldogsága
a holt anyagnak adatott
neki csak az illúzió
mintha sikerült volna
menekvő hátrálásait
útkeresztekre feszülő életét
időben is zárt
az újrakezdés lehetőségeit sejtető
pályákká tennie
nem
nem lehet az időt
a tér halott törvényével megadásra birni
visszatértél
nézz magad köré
ifjuságod már a szél zúgása
minden út
kövekkel szegte gondolatod medrét
mért nevezed mégis visszatérésnek
a búcsúzást